

Finansdepartementet
103 33 Stockholm

Betänkandet Rapporteringspliktiga arrangemang - ett nytt regelverk inom skatteområdet (SOU 2018:91)

Ert diarienummer: Fi2019/00102/S3

Kammarrätten har, utifrån de aspekter som domstolen har att beakta, följande synpunkter.

När det gäller införandet av rapporteringsskyldighet på rent inhemska arrangemang, kommer utredningen fram till att nyttan med regleringen överväger nackdelarna. Det hade varit önskvärt om utredningen hade haft ett mer omfattande underlag för sin analys och sitt antagande om skattebortfall och förekomst av aggressiv skatteplanering.

Ur rättssäkerhetssynpunkt hade det vidare varit önskvärt om begrepp såsom arrangemang, rådgivare, användare och skattefördel kunnat göras tydligare för att motverka svårigheter i tillämpningen.

Förslaget till lag om rapporteringspliktiga arrangemang

I förslaget upprepas i bestämmelserna 5–12 §§ i denna lag. Frågan är om det inte går att göra den avgränsningen redan i 4 §. Jämför t.ex. 2 kap. 1 § inkomstskattelagen (1999:1229) där det står hur vissa termer och uttryck används i den lagen.

I 13 § bör fördel och fördelar bytas ut till bestämd form.

Förslaget till ändringar i skatteförfarandelagen (2011:1244)

I förslaget anges i 33 b kap. 8 § vad som avses med rådgivare i detta kapitel. Begreppet rådgivare återkommer även i 49 c kap. 5 § varför det kan behöva anges i 33 b kap. 8 § att definitionen av begreppet rådgivare även omfattar den bestämmelsen.

I 33 b kap. 10 § föreslås i andra punkten att med användare avses den som genomfört *det första steget* av ett rapporteringspliktigt arrangemang. I författningskommentaren förklaras att med första steget avses första steget som den aktuella personen genomför och att det därmed saknar betydelse

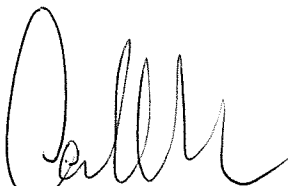
om någon annan deltagare i arrangemanget redan har genomfört ett steg i arrangemanget. Lagtexten skulle behöva förtydligas i detta avseende och frågan är om skrivningen ”den som på något sätt medverkat i ett rapporteringspliktigt arrangemang” bättre skulle avspegla det som åsyftas.

Den föreslagna bestämmelsen i 33 b kap. 22 § första stycket skulle eventuellt behöva delas upp i två meningar så att det klart framgår att det är 30 dagar från och med den av dessa händelser som inträffar först som styr tidsfristen


I tredje stycket samma bestämmelse står *tillhandahålls till denne*. Där kan ordet till tas bort.

När det gäller påförande av särskilda avgifter enligt skatteförfarandelagen krävs att det, på motsvarande sätt som anges för påförande av skattetillägg (49 kap. 5 §), klart framgår att förutsättningarna för avgiften är uppfyllda (se s. 282 i betänkandet). I betänkandet anges t.ex. på s. 398 i författningskommentaren att det är Skatteverket som ska kunna göra mycket sannolikt att arrangemanget är rapporteringspliktigt och att personen är rådgivare i fråga om arrangemanget när en svensk rådgivare inte har lämnat uppgifter om ett rapporteringspliktigt arrangemang. Det nämns också på s. 410 i författningskommentaren till 49 c kap. 1 § om rapporteringsavgift att det är Skatteverket som har bevisbördan och ska kunna göra det mycket sannolikt att ett arrangemang är rapporteringspliktigt. Eftersom den nya lagstiftningen omfattar gränsöverskridande arrangemang och således även berör personer som inte är hemmahörande i Sverige bör det övervägas om det i de nya bestämmelserna om rapporteringsavgift bör införas en skrivning om vilket beviskrav som gäller.

Detta yttrande har beslutats av kammarrättslagmannen Cecilia Landelius och kammarrättsrådet Carina Ferm Brodén, föredragande.



Cecilia Landelius



Carina Ferm Brodén